Ч. 23 (10.991). Львів, вівторок 1. лютого 1927. Роczłowa opłata zaplacona ryczałtem. Рік XLV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ і АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло", Львів. Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 151 леїв, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Пятно.

Львів, 30. січня 1927.

Вчора звернули ми увагу на цікаве і незвичайно оригінальне явище нинішньої польської дійсности, специфічне, здається, виключно польському життю, а то: непомірний зр ст морального занепаду серед значної частини польської суспільности, що йде в парі з реклямованою від травня м. р. реалізаторами варшавського мілітарного перевороту „санацією моральних і політ чних" відносин" у відродженій польській республиці. Нині немов для підтвердження наших слів приневолені ми спинитися на нечуваному в культурному світі факті, що зайшов у польському соймі. Посол до польського сойму Воєвудзький, родовитий поляк, лідер Незалежної хлопської партії став нагло згідно з реведяціями урядового органу „Глосу Правди" провокатором. Потвердив їх і віцепремєр Бартель.

Названий орган твердить, що до кінця 1923 р. він Воєвудзький політичну розвідку серед національних меншостей, а в першій мірі серед білорусинів і давав зібрані інформації польській дефензиві за великі гроші, які діставав у твердій валюті. Иншими словами посол був платним агентом дефензиви. Що це? — Просто не хочеться вірити, щоби вчорашній здекльорований і беззастережний сторонник Пілсудського, легіоніст, німецький арештант за діяльність у легіонах, потім видатний член соймового клюбу „Визволєнє" міг бути платним агентом дефензиви! Вибранець народу, провідник партії міг би займатися такою огидною роботою? Невже таку подлість можна приписати вчорашньому партійному товаришов Бартеля і многих із тих, що реалізують нині „санаційну" політику? Даймо слово самому Воєвудзькому.

„По виборах до сойму — пише Воєв. — звернулися до мене товариші (з дефензиви, де він був колись офіцером, щоби я дальше працював у тому напрямі, на що я заявив, що праця в партії занадто мене абсорбує, але можу подати в свому заступстві „деофіцф", які будуть інформувати про ситуацію серед національних меншостей. Я посередничив у постачанню рефератів і зрозуміло, що тим людям за моїм посередництвом платили. Пізнише достарчав я покwітування інформаторів. В моїх рефератах були між иншим інформації про пануючі в клюбах національних меншостей настрої, але ці інформації не мали прикмет денунцяції. Про мою діяльність у „Визволєню" знали майже всі".

Чи це не огида? Про його подлу провокаторську роботу знали всі, значить і многі з нинішніх керманичів державного польського кораблю. Чомуж Воєвудзького не демаскували скорше? Не могли здемаскувати, бо, видно, самі похваляли його роботу. Колиж Воєвудзький відскочив від них, коли став на чолі комунізуючої незалежної партії хлопської, коли, як пише „Глос Правди" став „апостолом диктатури пролетаріяту в Польщі", коли виступив у соймі завзято проти урядових переслідувань на Білорусі, коли сказав у соймі кілька слів правди на адресу правителів, діждався коронування на провокатора. Про моральну вартість Воєвудзького, що сам признається до ганебної роботи, писати нема потреби. Оцінка на його вчинки і характер непотрібна. Та спізнені реведяції офіціяльного органу про таку огиду хіба не приносять чести ні тому органові, ні тим, що стоять за ним, ні тим більше не причиняються нічим до „санації". Навпаки, вони кидають пятно ганьби на всіх, тих, що, знаючи „роботу" і характер Воєвудзького, вибрали аж таку дорогу до його знищення. Невже втаємниченим товаришам з „Визволєня" не палило стидом скіри в часі афери провокатора Трояновського, що виконував у Незалежній парт і хлопській ролю, аналогічну до ролі Воєвудзького серед національних меншостей. Невже вони годилися на те, щоби пускати провокатора на провокатора, тобто клин клином вибивати? Правда, афера Трояновського розкрилася за часів правління хієнопяста. А чи це змінює істоту справи? Невже Воєвудзький служив кому иншому аж до кінця 1923 р.?

Справа посла Воєвудзького вискає ще одно і до того нестерте пятно на польському соймі, тому соймі, що пережив уже стільки компромітацій, що показав себе живим трупом, обдертим з усякого автoрітету та позбавленим усякого глузду вегетації. В історії цього сойму афера Воєвудзького увіковічнить погану память про нього по всі часи.

Колиж Воєвудзький, будучи професійним провокатором і до того послом, був рівночасно приятелем білоруської селянсько-робітничої Громади, то де запорука на те, що всі арештовані білоруські посли не впали жертвою його провокації?

Незбагнута глибина моральної гнилі затоплює уже не тільки півінтелігенті та малокультурні міські та сільські шари польської суспільности, але її еліту, та бере в свої обійми вершки польського громадянства. Воєвудзький же був інтелігентом високої духовної культури. Словом моральна декаденція в найстрашніших її формах.

Французи й Анґлійці.

(Від власного кореспондента.)

Париж, 26. січня 1927.

I.

Переговори ген. Павельса з аліянтськими генералами й дипльоматами за т. зв. „оконечне розорушення Німеччини"—передумову знесення окупації Надренщини—ведуться далі; здається навіть, що з добрими виглядами на результат—дарма, що супровожають їх по обох боках Рену напади й нарікання великої частини націоналістичних газет на Штреземана там, на Бріяна тут. Один, мовляв, запродує Німеччину французькому „Erbfeind-ові", другий робить те саме з Францією в користь німецького „ennemi héréditaire".

Колиб вірити цим одностороннім вигукам, то можна би думати, що між французами й німцями є справді така споконвічна боротьба, такі тисячлітні порахунки, як прим. між нами й поляками. Чимало чужинців таке й думає, беручи за чисте золото полемічні наклепи, за євангеліє газетні пересади. В дійсности не так воно вже й зле. Ворогування між французами й німцями всього менше „споконвічне", навпаки — воно дуже свіжої дати, мало що старше одного півстоліття. А річеві суперечности між двома націями незрівнано менше важкі й сущні ніж прим. суперечности між Італією і Францією, між Англією й Німеччиною, нарешті й між Німеччиною й Польщею.

„Дідичним ворогом" Франції аж до самої війни 1870—71 рр. ніколи ніхто не вважав німця. Були ними в ході середніх віків і новітних часів передусім англійці, а далі „la Maison d'Autriche", себто Габсбурги.

II.

За французами й англійцями тягнеться споконвічна традиція кривавих війн, грабіжей, окупацій, воєнних геройств і дипломатичних камбаній. То історія Вільгельма Завойовника, котрий накинув саксонській Англії французьку пануючу верству, мову й культуру; то історія Столітної війни і жива традиція національного „ройства Орлеанської Діви", то спогади безконечних герців на всіх морях, спогади корсарів і піратів, обосторонніх; то історія Ляфаєта і союза Людвика XVI ого з Вашингтоном; то спомини Континентальної Блькоади, Трафальгару й Ватерля; то кольоніяльні сварки на всіх закамарках земної кулі, в Азії, Америці, на південних Островах, в Африці передовсім; то голосна й обосторонні пристрасти розжарююча стріча вояків Маршана з вояками Кіченера у Фашоді, 1898 року, яка туй туй не вдбилася в Европі виповідю французько - німецької війни і яка потягла за собою десять літ гострого дипльоматичного напруження між обома народами. Не була би німецька дипльоматія післябісмарківського часу така безнадійно груба й тупа і безтямно зарозуміла, якою вона була в дійсности під Вільгельмом II-им, то в ту пору вона легко могла була звязатися союзом або з Францією (Ано то!), або з Англією, і світ нині інакше виглядав би; але як було німецькій буті спромогтися на такі тонкости! Вільгельмівська Німеччина, премогуча матеріяльною культурою і віддаюю на її службу наукою, вміла тільки роздерти реасекураційний договір Бісмарка з Росією, грозити всім, кождому наступати на пальці тай в результаті звоsхобити проти себе чотири пятих земної кулі. Натомість Едуард VII, з англійського, Делькассе з французького боку зуміли з кінцем першого десятка XX-го століття довгою і тонкою дипльоматичною працею вирівняти безчисленні спірні місця між обома краями тай — майже на передодні великої війни — перетворити „дідичну ворожнечу" між Англією і Францією в сердечне порозуміння, підставу французько-англійської дружби і воєнного союза.

Як бачите, ця дружба дуже собі ще молода, а традиції війни і ворожнечі були таки справді споконвічні, дідичні, дуже старі.

III.

До нинішнього дня — тай як торжественно! — святкуються по всій Франції, в церквах, школах і державних урядах, роковини смерти Орлеанської Діви, що прогнала англійців із Франції і була ними за те спалена на кострі. Це національне свято Франції, найбільше з усіх свят, менше голосне та за те значно поважніше від другого національного свята, роковин „здобуття" Бастилі 14 липня.

Та дякуючи розумній, інтелігентній, далекозорій і послідовній політиці англійської й французької дипльоматії кривава тисячлітня традиція дідичного ворогування усунулася зпід свідомости сьогочасного покоління французів і англійців, а численні й годі сказати, щоб маловажні тертя між обостронніми інтересами на ріжних кінцях світа (от, хочби в Сирії!) відбуваються в мирних рямках, не розятрюючи давніх, засклеплених ран.

Не можна сказати, щоби пересічний француз так уже занадто гарячо любив англійця, або навпаки, де є на світі два народи-сусіди, які любились би гарячо? Для пересічного француза англієць, із своєю протестантською етикою і своїм островним темпераментом, усе ще лицемір. Для пересічного англійця француз — усе ще не зовсім серйозний „поїдач жаб". Але від таких дрібниць до справдішньої неприязни — шлях далекий.

Інакше — як писали ми — можна сказати подекуди навиворіт уложилися відносини і чуттєві настрої між німцями і французами.

В. Левицький.

Радянська Україна.

Нова наукова установа.

З початком нового буджетового року приступають у Київі до перетворювання наукової дослідної катедри технольогії та сільсько-господарського виробництва, заснованої в 1923 р. на державний експериментальний інститут цукрового промислу. Організація такого інституту повинна мати першорядне значіння для українського промислу, якщо інститут буде направду солідно виеінований і зорганізований. На основі статуту нова установа повинна працювати в першу чергу над організацією розвитку цукрового промислу та над обєднанням усіх науково-дослідних установ тої ділянки. Крім того має новий інститут підготовляти кадри високо-кваліфікованих дослідників і вчених з того обсягу знання.

Знов напад на „сількора".

В селі Бедильцях, козвівського району, поранили важко сільського кореспондента окружної газети „Червоний Шлях" Максима Мостепана. Спричинників нападу мали зловити. Напад мав політичний підклад.

Національний Музей у 1926 році.

3. Заморські земляки. Досліди з подорожі по С. Р. С. Р. Інші здобутки. Допомога Основника і громадянства.

Особливі обставини в українських колах в Америці не дали музеєві в минулому році — ні від земляків Канади, ні від духовенства, крім еп. Богачевського (10), о. Чапельського (8) і о. Пристая (-), а із Злучених Держав ніякої визначної допомоги. Є навіть випадки, що ясно установлені зобовязання платности деякі тогоч-

українські фірми у Вінніпегу зовсім легковажать, чим очевидно підривають довіря до словности своїх представників і спричиняють у нас постійний брак безкорисно давно виданої готівки. — Про висоту бажаних допомог на 1927 р. з місцевих і державних фондів управа музею повідомила відповідні установи, але з яким це буде успіхом, не знає вона сьогодні, тим менше, що в часі відносно прихильного стан виші Австрії до українців 1913 1914 року Національний Музей не дістав ані з Відня, ані від львівського сойму ніякої допомоги.

Тим то особливо богато надіялася управа Музею від нав'язання торговіх зносин із книжним ринком України і Москви. Коли виявилося, що через торгові представництва у Берліні і Празі цього не можна виконати, то управа Музею придала велике значіння до поїздки директора на Схід. І дійсно через побут директора Музею з нагоди ювилею Михайла Грушевського у Київі, Харкові, Москві, Ленінграді і Мінську вдалося нав'язати живий обмін виданнями з історії мистецтва і історії книги, але не вдалось зв'язатися з ринком. На книгарськім ринку придбано для бібліотеки Музею дуже інтересні видання, але умовини цензурні і торгово-митові є такі тяжкі, що українська книжка від нас, хочби й яка обєктивна і річева, навіть по мистецтву і культурі давніх часів, або й по історії мови і давнього письменства, на книжному ринку С. Р. С. Р. в дану пору не може ще появитися. Таким чином і тут поки що осталася управа Музею без звороту дійсного видатку. На границі польській у Столпцях директорові Музею довелося дізнатися, що твори поетичні і белєтристичні білоруських письменників містять у собі деякі протирелігійні вольности, ввиду чого були задержані твори Зьмітрюка, Бядулі, Крапіви, Гартного, Чорота. Свідками були якісь великі пани, що вертали з Несвіжа. Задержаного й досі не звернено, через що годі влаштувати виставу відродження білоруського письменства. — Чи галянський книжний трест найде можливим закупити яку скількість музейного книжного добра просто з Музею, невідомо, тому покищо не беремо цеї статті в бюджет доходу 1927 р. Одначе колиб прийшло до закупна, то можна буде приступити до друку „Прикрас рукописів XVII. в.“, яких передбачується біля 250 таблиць.

Побут на Україні дав стільки нових спостережень на полі музейництва і книгозбірень, а в Москві і Ленінграді на полі техніки вистави і консервації творів мистецтва і наукового видавництва, що цим питанням слід би присвятити окремі огляди. В усякому разі встановлено давній довоєнний зв'язок із науковими установами і науковими працівниками в царині мистецтва.

Рівнож важним відновленням давнього звязку з добрими помічниками нашої музейної справи вважає управа Музею доручення директорові Музею ведення курсів церковної археольогії слухачам 4 року богословія. В червні було 4 двогодинні лекції для літнього випуску 1926 р., а від падолиста йде двогодинний курс, що обіймає вже в скороченні основи стилів східних, византійського і західних, та важніші прояви церковного мистецтва на Україні. — Із цим вяжеться продовження участи директора Музею з рамени гр. к. Митрополії в працях окружної консерваторської комісії. Як член цієї комісії дав він низку оцінок у справах консервації давніх церков або можливости їх розбору. Обовязок береження і збирання памяток нашої давнини вложив на службовиків Музею чимало праці в часі поїздок у Підгаєччину, Крилос, Свенти Станіслав і Єзупіль, але, на жаль, чималий видаток на цю ціль дол. 30. — успіхами, на які веліли надіятися алярмуючі письма музейних інформаторів, не оправдався вповні.

Управі музею доручено розглянути і дати належні інформації у справі стилевого розмалювання одної значнішої нашої церкви в Америці. Це доручення було виконане з огляду на особу доручителя і заморські обставини із значним вкладом часу і готівки, потрібних на зібрання усіх даних, але особа, що їх замовляла по сьогодні за ці інформації не то що не заплатила, але й навіть не подякувала. В виду чого на будуче це доручення управа Музею зможе виконувати тільки за готівку.

Особлива журa за приміщення величезного приросту і за відповідне вивінування виставових саль, в яких можна би вже раз приступити до систематичного розгорнення перед очима глядача найцінніших предметів, що разом складались би на одноцільний образ минулого культурно-національного життя України і зростаючої мистецької творчости сучасности, дала привід управі до цілого ряду підготовчих проєктів перед Основником Нац. Музею і перед деякими представниками суспільности.

Основник „Н. М.“ виходячи зі становища необхідности забезпечити покликаній ним до життя установі істнування, вивінував її додатково ще квотою 21.400 долярів. А що зайшла потреба влаштувати мистецьку робітню для власної мистецької і іконописної студії, виринула була навіть думка про можливість розбудови музею. Цим вкладом Основник Нац. Музею виявив глибину своєї жури цією установою і вказав усім щирим прихильникам Н. М. на властивий спосіб виявити прихильність цій всенародній установі.

Музеєві потрібно сьогодні місячно не менше 1800 зл. себто 2,400 дол. річно. Музейні комірні доми можуть дати на це найбільше 300 дол., до покриття остає 2,100, себто 10 проц. капіталу, чого сьогодні готівка нормально приміщена не може дати. Тому-то протягом цього 1927 р. управа „Н. М.“ числить на особливішу прихильність українського громадянства, яке отсим і запрошує вникнути в положення і життєві потреби Національного Музею та його діяльність піддержати. Маємо на увазі фонд на закупна і систематичні досліди. З огляду на те, що біля музейних збірок працюють найкращі сили гуманістичної університетської молоді і рисівники, як майбутні дослідники культурно-національного життя, всяка допомога музеєві буде в першу чергу допомогою українській молоді, а через це українській культурі і нації. Управа Нац. Музею надіється, що читачі зрозуміють вагу цього питання і відкликнуться на нього, кожний по своїй змозі. Таким чином буде відтяжена готівка залізного фонду і до кількох літ буде з доходу від нього переведена необхідна розбудова „Н. М.“ А з відповідно розбудованого Музею засяє перед усім світом велична своєю догідною скромністю краса культури та мистецтва давньої і сучасної України.

І. Свєнціцький
директор Нац. Музею.

Вщіплюйте в наш економічно незорґанізований народ необхідну засаду: громадного складання дрібних ощадностей до кооператив.

Замість землі комасація.

Зїзд у справі комасації.

В днях 24., 25. і 26. січня відбувся у Львові заходом окружного земельного уряду зїзд у справі популяризації комасації селянських ґрунтів на терені Східної Галичини. В програмі зїзду було 25 рефератів на всякі теми, звязані з комасацією, як меліорація ґрунтів, пасовиск, переселювання господарів на скомасовані ґрунти, клясифікація та оцінка ґрунтів, пасовиск, торфовиск і т. д. і т. д. Деякі з намічених у програмі рефератів відпали.

Нараду відкрив знаний нашому громадянству шовініст голова львівського окружного земельного уряду, Ожеховський. Спочатку проводив зїздом він сам, а потім заступав його інж. К. Шушкевич. В тому першому на терені Сх. Галичини зїзді, присвяченому справам комасації, взяли участь і представники українського господарського т-ва „Сільський Господар“ зі Львова і з краю. Зі Львова брали участь пп. О. Луцький, М. Творидло та І. Лисий („Сільський Господар“, д-р Говикович („Земля“), інж. Воробець (Т-во українських аґрономів). Поза тим були на зїзді о. Ст. Онишкевич (Рудеччина), інж. Дидинський (Дрогобич), інж. Лапчук (Перемишль), Левицький Остап (Дрогобич), селяне Іван Р[illegible] і Т. Цяпка (Кошевичі), Крук (Товщів), [illegible]щук (Жовківщина), Сітнянський (Збо[illegible]щина) і инші.

Кожного дня була по рефератах дискусія. З рефератів можна було довідатись богато фахових і теоретичних відомостей про справи, звязані з комасацією. Всі референти нарікали, що в Сх. Галичині комасація не іде, що нема для неї заінтересування, та що населення ставиться до неї з недовірям. І це діється в той час, коли в корінній Польщі вона дуже поширюється.

До тепер переведено в корінній Польщі комасацію в 900 селах, переводиться тепер у 1000 місцевостях, а цього року зголосилося до комасації аж 5000 сіл. Комасація робить значні поступи і на Волині і в Західній Галичині, а на території Сх. Галичини вона не має ніякого успіху. Всі референти однозгідно подавали за причину те, що нема потрібної пропаганди за комасацією, а наслідком того не може бути між населенням відповідного настрою для неї.

Одначе ні один з референтів не поставив справи щиро, ні один не вказав на те, що по селах Сх. Галичини нема що комасувати. Бо як можна уявити собі комасацію пів або одноморгового господарства, що переважає на цілій території нашої країни? Комасацію можна переводити лише нероздільно з парцеляцією великовласницьких ґрунтів. Тільки рівночасно з заспокоєнням безземельних і малоземельних землею можна уявити собі складний процес комасації на наших землях. А всі земські уряди на території Сх. Галичини до тепер те тільки й робили, що відбирали нашим селянам землю спід рук та парцелювали її між мазурських кольоністів і військових осадників. Останніми часами зайшов у Самбірщині навіть такий випадок, де громада заявилася за комасацією, але під умовою, що відкупить від місцевого помщика потрібну скількість землі для доповнення земельних наділів малоземельних. Становище громади було цілком зрозуміле та законне, бо й комасаційний закон передбачує обовязкове доповнювання наділів малоземельних ґрунтами великої посілости при комасації. Одначе не зважаючи на те земельний уряд спротивився комасації. — Чому? Ясно, що тому, бо поміщицький маєток має піти під парцеляцію між кольоністів. Отже чи може бути при таких обставинах мова про відповідний психольоґічний настрій для комасації серед українського населення Сх. Галичини? Як могли ті пани з земельних урядів дивуватися, що серед нашого населення нема довіря до урядової комасації?

На всю нещирість наради, на всю обстанову її учасників та ініціяторів зареагував першого дня в часі дискусії делеґат „Сільського Господаря“ п. О. Луцький. В своїй промові зазначив він, що дет[illegible]

ОСВАЛЬД БУРГАРДТ.

Екзотика й утопія

в німецькому романі.*)

(Продовження.)

„По розтоплених брилах перебігав огонь. Це було так, наче людина десятиріччями блукала по чужині, день-у-день ниділа у злиднях і тільки веслами загрібала воду; і ось вона зустрічає незнайомця, що передає листа з дому, говорить до неї рідною мовою, питає, де вона так довго пропадала, просить повернутися.

Або так, наче жінка одружилась, не кохаючи, і проживши довгий час з брутальним чоловіком, народивши йому дітей, отупівши, зненавидівши усе, раптом у недузі згадує улюбленого давніх днів. І ось він зявляється, він — о диво! — поправляє їй покривало, підносить до рота чашку і другою рукою підпирає ослаблі крижі...

Це було так, наче нарід перед сторіччями було подолано розбито; чоловіки й жінки розпорошились по землі, мову було заборонено, з їхнього роду глузували, їхні звичаї висміювали; рабами йшли люди служити чужинцям, воювати за них. Декотрі відпадали, блишали серед чужих народів, що зневажили їх. І ось часами буває, що серед такого народу починають таємно виступати юнаки й дівчата, що навідити; в таємних покоях вони гнівно віч-на-віч стають з старими людьми і кажуть, що годі вже боятися, коритися, що досить вже тої зневаги і наруги. Вони ладні віддати життя, щоби змити ганьбу. Вони обходять усіх, роздають листівки, нишком змовляються. В народі проходить шепіт, по родинах, де дівчата мусять підмітати чужі хати і ставати за жертву чужинцям. І ось одного дня раптом вибухає повстання. Вулиці раптом вільні. На дахах маорять прапори, нові прапори. Вулицями проходять процесії, де люди розмовляють якоюсь іншою мовою... Мовою зневаженого, висміюваного, а тепер переможного народу. За вікнами і на вулицях усі плачуть. Це година, коли тремтіння проймає тих, що померли перед сторіччями. Із своїх спустошених невідомих могил вони вилітають і великими зграями несуться попереду процесій, що проходять зі співами. Тисячі тисяч співають разом із людьми, летять перед прапорами, натягують тканину, цілують людям брудні чоботи і шапки.

Так само якась таємнича сила кидалась на скелі, кратери, гірські хребти, брала їх за велетенські, кригою вкриті, смертю німотою скуті, голови. Наче ключ відмикає замок, і вони скорялися. Навколо все загуло і спалахнуло в заграві вибухів“... (ст. 366).

Сірка, магній, кремінь і фосфор, мов казкові чародії, вирощують на острові пишну тропічну рослинність, і в нагрітих гарячих водах океану заворушилось нове життя: медузи, риби, павуки, кров роздушених тварин змішується з соком рослин; зявляється дивна невидана фавна, допотопні велетенські звірі.

Але нова фавна несе смерть людському родові. Морські потвори наскакують на береги. Члени людського тіла, заорискані їхньою слиною, з неймовірною швидкістю набухають, ростуть до неймовірних розмірів. Тіло людське виростає в цілу гору.

Щоб захиститися від цих потвор, люди будують „живі башти“, дивний конгльомерат із живих істот, людей і звірів, рослин, бетону і каменю, стоплених в єдину масу. (принцип, якого вже ще вжив Мардук, коли насадив гай, що його дерева зрослися з людьми.) Ратуючись від потвор, люди закопуються в глибінь земну, збудовують там свої міста.

Кінець роману цілком фантастичний: появляються люди середнього полу: ні чоловіки, ні жінки. Знявши намітку з останніх таємниць природи, люди перевертаються у звірів і птахів, вони перевертаються у велетнів, що головами хмар черкаються, ґіґантів, що наводять страх на людність; тіла їхні ростуть до безконечного, тріскаються; з розколин пробивається трава й ліс, розливаються струмки, вони гинуть. І ось на землі, що знов заросла первісними лісами і вкрилася зеленим рястом, кочують нові покоління людей, дикуни, що складають гимни і вславляють стихії та незримі сили природи, творячи новий міт і нову релігію. Культура загинула. На її руїнах розцвітає нове життя, історія починається з початку.

Деблінова утопія не є, як ми бачимо, одна з тих звичайних утопій, які беруть певну добу, або який-небудь один ступінь досягнення. Вона намагається охопити весь історичний процес і дає послідовну зміну епох, де лінія процесу робить часами надзвичайно великі відхилення від простого шляху. Минуле людськости дає нам чимало прикладів повороту до варварства, а те, що було, може повторитися і в майбутньому. Шлях прогресу завжди кручений, з великими вигинами.

Коли Деблін малює нам великі економічні кризи, що до них призводять нові винаходи, коли описує заколоти, повстання, систему електричної оборони, ми відчуваємо, що все це можливе, що все це існує як потенціяльна сила, яка щохвилі може виявитись. Коли він говорить про монополізацію знання, про концентрацію його у певному осередку людей, які захопили владу над світом (що й причинилося до здичавіння мас), то це теж шлях, яким історія вже колись ішла: ми знаємо, що в державі інків (давнє Перу) знання так само монополізувала невеличка жменка аристократії: простий люд до шкіл не допускався.

Питання про обєднання націй, яке здійснене в Деблиновій утопії, тепер стоїть у нас на черзі дня. Так само наука не раз уже порушувала питання про штучне живлення, що має бути одним із дальших етапів культури. Деблін тільки робить звідси належні висновки, зводячи нам на очі всі наслідки цього винаходу: занепад сільського господарства, скотарства, нові лави безробітних і т. і.

Що правда, він дивиться дуже песимістично на майбутнє: розвій культури не провадить у нього до соціяльного та економічного рівенства; антагонізм, навпаки, загострюється, і жорстока олігархія є та форма правління, що найчастіше бере гору над іншими.

(Продовження буде.)

перішня земельна політика польського уряду а зокрема земських урядів на тe'риторії Східньої Галичини була одною великою кривдою для місцевого населення. Продовжування такої політики може довести хіба лише до збанкротування нашого краю. Земельний стан посідання — говорив п. Луцький — на нашій території тепер такий, що український нарід не має передовсім на чім господарювати. Тому вся неселянська земля на нашій території мусить перейти виключно до рук місцевого селянського населення. Здаємо собі справу з того, що навіть, як би це сталося, то не вистане землі, щоби наші селянські господарства, побільшені дорогою парцеляції могли визволити українських рільників з нужди та горя. Наше селянство вже тепер шукає господарської самодопомоги та йде до інтензифікації хліборобства, доказом чого є великий зріст української сільсько-господарської кооперації, рільничі інспекторати при повітових союзах кооператив, фахові рільничі видавництва.

Для інтензифікації треба також комасації, а коли вона не йде, то в першу чергу тому, що населення не має довіря до тих, що її переводилиб, то є до урядових земських урядів. В понятті нашого хліборобського населення цей уряд є ворогом інтересів українського селянства і це він доказав своєю дотеперішньою діяльністю. Колись перед війною справою комасації займалися автономічні (самоуправні) краєві установи, нині вона перейшли до держави. І це теж одна з причин неуспіху комасації. Ініціятива до комасації повинна виходити від народу. Пропаґанду за нею можуть вести з успіхом тільки люде, до яких населення має беззастережне довіря, а не урядники земських урядів, що дотепер те населення кривдили. Далеко краще і успішніше пішла би та справа, колиб і ця ділянка хліборобської культури, тобто комасація належала — як колись — до добре наладнаного самоврядування.

Було сказано, що пропаґанду за комасацією мають вести рільничі товариства, учителі та духовенство, але теперішній режім є того роду, щоби нашому „Сільському Господареві" не дати змоги працювати та спаралізувати всяку культурно-господарську ініціятиву нашої сільської інтеліґенції. Сільська школа стає для населення чимраз більше чужою. До того за Австрії вчили в учительських семинаріях і господарства. Теперішні учит. семинарії не дають учителям ніяких відомостей з поля рільної господарки. В громадах замість виборних війтів маємо наказних комісарів, одним словом робиться консеквентно все, щоби і такі добрі речі як комасація не йшли на українських землях. Так як ми самі шляхом самопочі ширимо через „Сільський Господар", через фахові видавництва і сільсько-господарську кооперацію всяку хліборобську культуру, так само візьмемо в свої руки і справу комасації та понесемо її в наш нарід.

Споміж українців забирав слово в дискусії ще інж. Лапчук з Перемишля. Він підкреслив недовіря нашого населення до земських урядів, відмову всяких державних кредитів для нашого населення навіть на штучні погної та перешкоди адміністративної влади навіть в поширюванні рільничої культури. Про це він переконався на практиці виконуючи обовязки мандрівного учителя.

Поза тим ніхто ясно справи комасації не поставив. Один лише представник луцького земського уряду мав відвагу сказати, що на території Сх. Галичини комасацію треба вязати нероздільно з парцеляцією ґрунтів великої посілости між місцеве населення. А один з урядових делеґатів з Тернополя зазначив, що про неуспіх комасації на території Сх. Галичини важко говорити ще й тому, бо є деякі секретні речі, тісно з цею справою звязані, про які тут говорити не можна.

Коли першого дня наради було досить поважне число учасників, то другого і третього дня брали в нарадах участь виключно майже самі урядники земських урядів. Очевидно, що нічого позитивного нарада не вирішила і до нічого не дійшла. А богато з її учасників, навіть поляків, належно вийшла з неї з несмаком, бо забагато річей там було недоговорених саме тому, що вони „секретні". До тої справи прийдеться нам ще вернути.

З нарад польського сойму.

Всі партії осуджують діяльність мін-ва справедливости. — Сойм вирішить у четвер справу видачі арештованих послів. — Справа пос. Воєвудзкого.

Варшава, 30. січня 1927.

На вчорашньому засіданні сойму пос. Липацевич (Визв.) реферував бюджет мін-ва справедливости, стверджуючи доволі великий його зріст. Промовець критикував діяльність мін-ва в ріжних ділянках, погоджуючись тільки з його діяльністю на господарськім полі. Зокрема обговорив промовець справу польських вязниць, які сильно переповнені, тому бажаним було би число вязнів зменшити.

В дальшій части своєї промови пос. Липацевич нарікав на відсутність творчої ініціятиви в мін-ві, яке донині не видало навіть одностайного тюремного правильника для всіх 6. займанщин. На його думку краще карати за дрібні провини грішми, як арештом.

Пос. Прагер ППС. виказував, що Найвищий Суд стоїть на висоті свого завдання. Тільки окружні суди дають богато до бажання. Кримінальні злочини караються легко й лагідно, за те політичні — по драконськи. Число політичних вязнів — скандально високе. Клюб промовця ставить внесення на амнестію для всіх політичних вязнів з виїмкою тих, що засуджені за діяльність у порозумінні і з доручення чужої держави. ППС. не має довіря ні до мін. Мейштовича, ні до уряду, в котрім він засідає.

По промовах пос. Маліновського (Визв.), Бітнера (ХД), Бродацького (Пяст), що всі критикували діяльність міністерства справедливости, забрав ще раз слово референт пос. Липацевич, стверджуючи, що всі партії критикували різко дотеперішню діяльність мін-ва, з чого воно повинно витягнути консеквенції і — поправитися.

Найближче засідання сойму в четвер, 3. п. м. На дневному порядку справа видачі арештованих послів, закон про набір рекрута і дальша бюджетова розправа.

Справу закидів проти пос. Воєвудзкого має розібрати т. зв. маршалківський суд. Воєвудзкий у листі до марш. сойму Ратая просить, щоби зі складу маршалківського суду виключити пос. Дашинського і Понятовського, а то тому, бо пос. Воєвудзкий не вірить у їх безсторонність. Вони належать до партії ППС.), яка найбільше заанґажована в боротьбі проти НПХ.

Марш. Ратай постановив перейти над змістом листу Воєвудзкого до денного порядку, виходячи із заложення, що лише він має право визначувати членів марш. суду, а посли, покликані ним на суддів, заслугують на його довіря. Маршалківський суд є інституцією дисциплінарною, а не справою чести.

Ще дня 29. січня зібрався марш. суд: пос. Хацінський і Понятовський як арбітрарі і пос. Дашинський як супер-арбітер. Суд опрацьовав матеріял, доставлений марш. канцелярії і постановив долучити до актів інтервю пос. Воєвудзкого з журналістами як документ, обтяжуючий того посла. Праці суду потревають яких 2 тижні. Переслухають чимало послів. Найближче засідання суду в понеділок.

Канц. Маркс їде до Риму.

Берлін, 30. січня 1927.

Зачувати, що канцлер Маркс на слідуючий тиждень вибирається до Риму, щоби відвідати Мусоліні. Його подорож є мабуть у звязи зі справою плянованого заключення конкордату. Метою його буде запізнатися з поглядами італійських урядових кол у повищій справі.

Виборча реформа у Франції.

Париж, 30. січня 1927.

„Журналь" повідомляє, що міністр Фарот на найближчім засіданні ради міністрів зреферує справу виборчої реформи. Реформа ця основуватиметься на повороті до системи окружного голосування, зменшенні числа послів до 550 і евент. продовженні часу тревання посольських мандатів до 6 літ.

Зміна англійської політики в Китаю.

Льондон, 30. січня 1927.

Райтер повідомляє зі Шанґаю (за японськими джерелами), будьто би англійський посол повідомив марш. Чанґ-Тсо-Ліна, що Анґлія рішилася принорові до Китаю нову політику, а саме уступить Китаєві всі концесії і признасть автономію Китаю в справі митових оплат. Посол зажадав, щоби Китай негайно обняв англійські концесії, але не згадав нічого про скасування екстериторіяльности.

Похід кантонської армії.

Льондон, 30. січня 1927.

„Сандей Таймс" повідомляють зі Шанґаю, що кантонська армія посувається в напрямі Ганкоу.

Побиття американського конзуля.

Льондон, 30. січня 1927.

„Шікаго Трібюн" повідомляє зі Шанґаю, що товпа китайців напала на американського конзуля в Ганкоу і побила його, бо взяли його за англійця. Американські власти в звязи з тим внесли енерґічний протест.

Проти транспорту англ. військ.

Льондон, 30. січня 1927.

Англійська комуністична партія ухвалила протест проти висилання англ. військ до Китаю. Моряків, членів комун. партії, резолюція взиває, щоби покинули працю на кораблях, які мають перевозити війська до Китаю.

Затвердження складу нім. кабінету.

Берлін, 30. січня 1927.

Президент Гінденбурґ затвердив дотеперішнього канцлера Маркса на становищі німецького канцлера й іменував предложений ним кабінет. (Склад кабінету подали ми вже в попередньому числі). З огляду на нескінчені ще оконечні переговори през. Гінденбурґ відложив іменування мін. справедливости і внутр. справ до понеділка веч.

Узунович творить кабінет.

Білгород, 30. січня 1927.

Після нарад із провідниками парляментарних партій король поручив знову Узуновичеві утворити кабінет. Цим разом кабінет має основуватися на широкій коаліції.

Отворення мадярського парляменту.

Будапешт, 30. січня 1927.

Вчора реґент Горті отворив мадярський парлямент, виголошуючи промову. На парл. будинку має прапор, опущений до половини машту на знак жалоби з приводу Тріянонського трактату.

Монархістична змова в Греції.

Берлін, 30. січня 1927.

З Атен повідомляють, що в Греції викрито монархістичну змову. В Атенах арештовано около 1200 людей, а в Солуні принагідно покарано смертю 36 осіб.

Вбивство рідні президента Сметони.

Берлін, 30. січня 1927.

З Ковна повідомляють, що біля Кейдан вбито брата президента литовської републики разом із цілою родиною. Злочинці спалили дім, щоби затерти сліди вбивства. Підозрівають, що вбивства доконано з політичних мотивів, а саме за те, що през. Сметона підписав присуди смерти на 4 комуністів.

Вбивство візника на вулиці.

Львів, 31. січня 1927.

Вчора около 10. вечером при вул. Бема прохожі побачили молодого чоловіка з глибокою раною в серці. Слідство виявило, що був то 26-літній Кирило Жукевич, візник, що мешкав при вул. Бема ч. 22. Вим нила його на вулицю його любовниця і тут — мабуть за її намовою — вбили його апаші.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** Вчорашнє число нашого часопису знову пригадало майже всією білою першою сторінкою благодати цензури, яка не лишила ні рядка із статті „Санація і деправація." На 3-ій сторінці сконфіскований увесь комунікат Української Парляментарної Репрезентації.

— **Ревізії й арештування.** „Новий Час" з 3. січня повідомляє про арештування п-і Королюкової, двох дівчат Яницьких і п. Витвицького в Долині. В Махнові, пов. Рава Руська, арештовано Юліяна Головинського і Нестора Яцева. Арештованих на провінції спроваджено до Львова. У Львові була ще між ін. ревізія в „Домі Українських Інвалідів" і в п. Я. Цурковського. За чим поліція шукає, не знати. Просимо наших людей подавати нам негайно інформації про ревізії й арешти між українцями.

— **Припинення слідства.** Від д-ра Ол. Марітчака, оборонця братів Яцурів, що просиділи кілька місяців у слідчій вязниці за мниму участь в українській революційній організації, одержали ми вістку, що слідство проти Яцурів припинено і заряджено їх випущення на волю.

— **Львівська хроніка.** Львівське життя має вже свої вироблені форми щоденних сензацій. До них належать — крадіжі та вломи. Далі — самовбивства, між ними є великий процент служниць; учора знову одна хотіла отруїтись денатурованим спіртом. Далі напади на вулиці. Цим разом на Городецькій два бандити напали на одного прохожого й одну жінку, домагаючись скромного викупу — на горілку. Вряди-годи приїзжають люди з провінції, які дають себе взяти на ласе купно: буцім-то золоті годинники або перстені; за таку трансакцію, не першу в своїм житті, посидить спеціяліст Сімхе Дрекслер півтора року. — Чи можна назвати сензацією факт, що провінціяльний цирульник змінив у Львові свій фах на модерніший і стає вчителем „ексцентричних танців" і замість Соломон Брайтман назвав себе по княжому „Борисом"? Про все це довідуємось з розправи за — образу його чести.

— **Траґедія неофіта.** У Сороцьку, Скалатщині, вихрестився в церкві жид Фінк і пішов переночувати до селянина Деркача. Уночі вдерлись до хати два його брати, які його побили, а сестра Фінка пробила його ножем.

— **Пашпорти.** Два міністерства, внутрішнє та скарбу, означили, хто має право на пашпортові полекші за 20 зол.: ті, що річно не мають більше як 7.200 зол., а 9.600 зол. з родиною або загальний маєток не більший як на 30.000 зол. Отже десятки тисяч людей. Але нема сказано: яким робом діждатися ласки на такий пашпорт.

— **„Кара совісти".** В Оброшині, біля Львова, два парубки, Тимчишин і Пристайко, залицялись до одної дівчини. Тимчишин подав на Пристайка в суд, що цей намагався його застрілити, показуючи на доказ діри в піджаку. Почалась розправа. Неждано в Тимчишина совість починає рухатись так сильно, що він признається до вини: що сам зробив ці діри, із заздрости. Тепер сидить він у слідчім арешті і може роздумувати над своїм вразливим і переніжненим серцем.

— **Нашим купцям.** „Союз українських купців" у Львові повідомляє нас, що у львівськім уряді мір (Ленартовича ч. 2) вже зачалось леґалізування мір і ваг купців міста Львова і повіту від год. 9—13-ої за виїмком неділь і свят. Наші купці для оминення неприємних наслідків, повинні зголосити негайно свої мірничі знаряддя (ваги, метри, міри поємности і т. п.) щоби їх леґалізувати („ціхувати"). Треба зголошувати таке знаряддя, що було „ціховане" 1925, 1924, 1923 р. і старше. Раніше треба їх вичистити з іржі та бруду. — Конфекційні вироби (як: біля, одежу мужеську і жіночу, капелюхи, кравати, ґузики, плюш, оксамит та взуття) можна експортувати в Данію на корисних умовах. Заінтересовані купці й промисловці можуть переглянути собі відпис письма польського посольства в Копенгазі в бюрі Львівської торговельно-промислової палати між 9-ою і 2-ою год. (Референт д-р Мешш, II. пов.).

— **Загальні Збори „Союзу Українських Купців" у Львові,** відбулися при доволі численній участи членів із Львова і з провінції, дня 23. січня у власнім мульокалі при вул. Мохнацького ч. 6. Вислухано звіту з діяльности Союзу, який числить поверх 200 членів та окремо зорганізовані два гуртки: в Станиславові і Перемишлі. Після резиґнації з головства п. Евг. Мартинця, — заг. збори вибрали головою п. Романа Зубика та доповнили виділ. Нововибраний Виділ уконституувався так: заст. голови — Григорій Ганущак, секретар — Дмитро Конюх, скарбник — Осип Стефанович, господар Евг. Гоникович. Члени Ради — Евг. Мартинець, Мих. Лазорко, Ол. Онисько, Ів. Дейнека, Лазарів, Заступники — Ковалів, Стецик, Ломага. Контрольна Комісія — Коцан, Гуда, Хамула, Свищ. Провірна Комісія — Громницький, Бучківський, Чайківський. Українські Купці і Промисловці повинні вступати в члени своєї становоі організації: „Союз Українських Купців" у Львові, Мохнацького 6. Вписове 3 зол. міс. вкладка 2 зол.

— **Світова вєчнина.** 100 американських професорів міжнародного права/

Найліпше насіння

огородовини, цвітів і пастевних ростин, випробованої якости поручає СКЛАД НАСІНЬ фірми

ЕДМУНД РІДЛЬ

Львів, Рутовського 3.

Цінники на бажання висилаю відворотно. 1392 2—4

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане Редакція не відповідає.

Д-р А. Гречанік

лікар в ЗОЛОЧЕВІ

ординує тепер при **вул. Даниловичів 11**

Діятермія, кварцівка, Солюкс. Всяке лічення електротерапеутичне.

видало в Ню-Йорку заяву, що не вважають доцільним розвязувати конфлікт між Злученими Державами і Мексиком при помочі арбітражу. — У Вильні помер тамошній епископ Матулевич. — В Японії судитимуть маркіза Токугава, кревняка голови японського сенату, за те, що давав у себе баль тоді, коли мікадо вмирав. — У Скутарі засудив воєнний суд на смерть 13 учасників альбанського повстання. — Папа приймавши мексиканських епископів, що втекли від переслідувань, заявив, що архіеп. Гвалажадара борючись із 6000 людьми проти през. Каллеса, втікаючи зробив негідно: „Духовні — сказав папа — повинні боронити себе і життя своїх вірних, але без зброї в руках". На німецькій території під франц. окупацією заборонили другу частину фільми з життя Бісмарка. — Франц. мін-ство внутрішніх справ казало виїхати італійському журналістові Канові, який ішов слідами провокатора Гарібальдія. — У СРСР. маса людей учиться щодня англійської мови при помочі радіотелеграфу. Радянський уряд утримує в Москві 3 особи, які мають давати ці лекції. — У Норвегії землетрус захитав численними домами. Запримічено теж землетрус на Тихім Океані на південь від Гонолюлю і в ріжних частинах Альжиру. — Королева Зита продала після смерти Карла деякі цісарські дорогоцінности паризьким ювелірам. Тепер хотіла їх дістати назад і почала суд, щоби скасувати продажу. Паризький суд віддкинув її претенсії.

Вписуйтеся до **ВИПОЗИЧАЛЬНІ КНИЖОК** Української Книгарні й Антикварні **у Львові, вул. Рутовського ч. 22.** Услівя догідні. — Отворена від 9. години рано до 7. вечером. 1412 2—3

З судової салі.

Історичний процес у Люблині.

Люблин 27. січня 1927.

Дня 27. січня ц. р. була на воканді окружного суду в Люблині карна справа проти Степана Козачука, бувшого редактора „Нашого Життя" в Холмі. В акті обвинувачення прокуратура домагалася покарання редактора Козачука за проступок з арт. 49 і 129 т. з. карного закону, поповнений наміреним оголошенням листа українських, білоруських і російських сенаторів і послів у Польщі, спрямованого до православного митрополита Діонізія з приводу введення григоріянського календаря у православній церкві в Польщі.

Розправа, назначена на 9 год. передпол., розпочалася із значнішим опізненням. Після 10. год. судовий секретар проголосив: „Суд іде, прошу встати" і на салю розправ увійшов трибунал у складі суддів: Гловача як предсідника Осуховського і Пруського як членів трибуналу. Прокураторський уряд заступав підпрокуратор Пжибильський. Як оборонці ред. Козачука зголосились: сенатор Олександер Карпінський, адвокат з Рівного і д-р Олександер Марітчак, адвокат зі Львова. До розправи в дні 27. І. ц. р. візвано митрополита Діонізія і численно зібрана публика очікувала нетерпеливо його появи. Одначе з великим розчаруванням зібрані дізналися, що свідок митр. Діонізій не явиться, а це з приводу численних урядових занять.

Після відкриття розправи забрав слово заступник прокураторського уряду і поставив внесення на передання справи варшавському судові з причини, що митр. Діонізій не може явитися в Люблині, а суд уже при попередній розправі в дні 17-го вересня 1925 станув на становищі, що особисте явлення митрополита необхідне. Оборона зажадала перерви розправи, щоб порозумітися з обвинуваченим. Після перерви д-р Марітчак іменем оборони зложив заяву, що оборона погоджується з внесенням прокуратора. Одначе трибунал по нараді відкинув внесення прокуратора і постановив перевести розправу в Люблині.

Після заяви обвинуваченого ред. Козачука, що не почувається до вини, предсідник трибуналу почав переслухувати свідків і знавців. Перший зізнавав як свідок посол Любарський, опісля посол Маківка. Оба свідки підчеркнули велике невдоволення, яке спричинила календарна реформа у православного населення в Польщі та подали, що переводження цеї реформи викликало поважні заворушення. Ті наслідки спонукали самого митр. Діонізія і синод православної церкви в Польщі вже в кілька тижнів по введенню календарної реформи спинити цю акцію і відкликати свій розпорядок. Свідок п. Маківка ствердив іще, що арешт інкримінованого числа „Нашого Життя" старостою в Холмі наступив іще перед відданням до друку цього числа.

Покликані обороною знавці: сенатори Микола Черкавський і Богданович (Білорусин) зясували надзвичайно точно і з великим знанням історичний і церковно-правний бік справи, так що покликаний прокуратором знавець, професор люблинського університету Пташицький, не міг удержатись із своїми аргументами.

Після замкнення доказового поступовання виголосили при битком заповненій салі промови адвокати: сенатор Ол. Карпінський і д-р Ол. Марітчак. По довшій нараді трибуналу його предсідник по 4-ій год. попол. проголосив вирок, увільняючий б. редактора Степана Козачука від обвинувачення за злочин з арт. 49 і 129 т. З. к. з. Зібрана на салі численно публика приняла вирок трибуналу з вдоволенням.

‡ Посмертні згадки.

о. Володимир Рожайовський, поч. сов. Митр. Конс., ювилат і парох в Новосілках Ліских, уродж. 1850 р. упокоївся в Бозі в 51 році священства дня 27. січня 1927 р. Похорони відбудуться 31. січня ц. р. в Новосілках Ліских.

✝

АННА МОРОЗОВА

жена почтового урядника в Лежайську упокоїлася в Бозі по тяжкій недузі дня 28. січня 1927 у Львові. Похорони відбулися д. 30. січня ц. р. на янівське кладовище.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ІДЕАЛЬНА ПАСТА до зубів **КРЕМ ПЕРЛОВИЙ** Ігнатович Львів. 956 54-?

КОНЦ. Торговельні Курси И. Гіршпрунга Личаківська 34. приймає вписи на новий 5-місячний торговельний курс для дорослих і писання на машині. Наука розпочинається /2 1927. 1362 4-4

ПОЗІР! 7. лютого ц. р. розпочинаю вечірний курс крою і шиття на догідних услівях. „Иолянда", Сташіца 8 II. п. бічна Хорущини. 1407 3 - 3

ВПРАВНУ ПИСАРКУ на машинах українській і польській, володіючу перфектно українською, польською і німецькою мовою, знаючу добре стенографію пошукує Кр. Молочарський Союз в Стрию. Зголошуватись тільки першорядні сили. 1391 4—6

КОНЦ. через Міністерство В. Р. і О. П. курси крою, моделювання і жіночого шиття з правом видавання свідоцтв — веде абсольвент вищої академії крою в Парижі і в Дрезні Біндер-Львів, Глинянська 4 (Бічна Пекарської). 1336 5 - 6

4 ЗОЛ. коштує цукорничка з лопаткою з хінського срібла у Мандля, Коперника ч. 14. 1365 5—?

КОНЦЕСІОНОВАНІ через Міністерство Курси крою, моделювання і шиття Олени Вархалучної, вул. Кохановського 10. Курси для пань на власних матеріялах. Фаховим з правом видавання свідоцтв. Форми виконує після міри і журналів. 1337 6-10

НОВІ НОТИ. *В. Безкоровайний*: 1. „Затремтіли струни", сольоспів. 2. „Думка Олі" — фортепян. 1354 4—5

ПРОДАМ у Львові новий дім 3 покої і кухня коло личаківського парку за 1500 дол. Одноповерхову каменицю коло головного двірця 3000 дол. Ігнат, Львів, Куркова 24.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Д-р мед.

Мирон Лисяк

б. лікар клінік у Празі

ординує **в недугах жіночих і внутрішних**

в Городку Ягайлонськім — Ринок.

Кварцева лямпа.

Д-р Фелікс Ган Спеціяліст недуг легінів, серця і жолудка **Львів, Городецька 46.** Телеф. 834 Пересвітлення Рентгеном. 1170 31-35

Закон про стемплеві оплати з дня 1./VI. 1926 (Віст. держ. законів ч. 98. поз. 570 Соммера нач. скарбової палати і д-ра Бартішана з коментаром — **10 зол.**

Б. Лепкий: МОТРЯ І НЕ ВБИВАЙ по 9·90 за том — висилає

Українська Книгарня і Антикварня в Чорткові

також поручає: все приладдя до характеризації як мастикс, шмінки, крепон і т. д. **Шкільні книжки,** молитовники і літературу на всіх мовах. — **Приналди:** шкільні (для ТТ. Учителів гуртові ціни), канцелярійні, друки і папері. **Ноти,** ручні образи і відбитки. **Музичні інструменти.** Нові сальонові танці, мелодії з нових оперет. — Фарби, бронзи, підклад і приладдя до робіт „relit", це є мальовання на шовках. **Журнали** мод на весняний і літний сезони 1927 вже надійшли.

Випозичальня книжок, переплетня

ХТО БАЖАЄ

даром поїхати і через два місяці перебути в Парижі? — Услівя: Енергія, рішучість, чесність. — Зголошення з поданням імени, адреси і звання, проситься слати до Адміністрації часопису під „Париж".

Курс крою

і моделювання суконь і білля (3 місячн.), в пополудневих годинах розпочинається 1-го лютого 1927. По курсі іспит і роздача свідоцтв. Близші пояснення устно або письм. від 8—1 і 3—6 год. поп. в канцелярії Жіночої спілки пром. „ТРУД", Львів, Ринок ч. 39. (вл. дім). 1395 3—3

90 літ істнуюча фірма

І. Дрекслер і Сини

Львів, пл. Капітульна ч. 2.

Перероблює ковдри по **7 зл.** Матераци по 8 зол. — на протязі 24 годин. Покриття на ковдри і матераци в великім виборі. 1421 1—5

„ДІМ ГАЛИЦЬКИХ КИЛИМІВ"

Головн. Склад і Детайлічна Продаж

А. ТІР, площа св. Духа

біля костела оо. Єзуїтів

поручає у великім виборі:

Килими на підлоги, стіни, накиди на отомани, портієри, патарапки, також козц, подорожні пледи, ковдри, капи на ліжка, фіранки, килимові, ютові і кокосові хідники, витирачки і смиренську вовну в ріжних кольорах. 1419 2—?

При замовленнях довільний вимір і колір.

Догідні услівя сплати.

КОНЦ. ТОРГОВЕЛЬНІ КУРСИ Зоф'ї Глюзіньскої. Львів, вул. Пańska ч. 14. — приймає вписи на курси: а) Торговельні 5-місячні (місячне чесне 12 зол.), б) стенографії 2-міс. і 5-міс. (місячне чесне 4 зол.) і каліграфії, в) писання на машинах 6 тижн. і 5 міс. (чесне міс. 5 зол.), г) чужих мов 5 міс. (чесне міс. 4 зол.), д) товарознавства. Відділи мужеські і жіночі, передпол. і вечірні (для занятих спеціяльні вечірні курси від год. 7·30). Проспекти даром. Інформації і вписи щоденно від 12—1·30 і від 7—9 вечером. — Уповаж: Проф. д-р Иосиф Глюзіньскі. 1300 6—6

Загальні Збори

Союза Українських Адвокатів.

В неділю, 6. лютого 1927 р. о 10-ій год. рано відбудуться Загальні Збори СУА в салі Т-ва „Українська Бесіда" в Народньому Домі, вул. Рутовського у Львові з слідуючим денним порядком: 1. Отворення Загальних Зборів. 2. Вибір голови і секретаря Зборів. 3. Звіт з діяльности Товариства за 1926 рік: а) Звіт секретаря б) Звіт касієра. 4. Звіт Контрольної Комісії і уділення абсолюторії уступаючому Виділови. 5. Вибір нового Виділу. 6. Справа „Правничого Часопису" — реф. д-р Надрага. 7. Права української мови в судівництві і адміністрації — реф. д-р Ерв. 8. Посмертний фонд — реф. д-р Гораєвич. 9. Внесення. — За Президію СУА: Д-р Лев Ганкевич — голова; д-р Евген Шуровський — секретар; д-р Михайло Волошин — І. м.-голова; Д-р Лев Бачинський — II. м.-голова. 1380 2—?

Одинокий у Львові через **Ford Motor Company**

авторизований спеціяльний варстат до направи возів „Ford" і ориг. складові части по фабричних цінах поручає 1339 3—?

Витовд Транда

Львів, Подлеского ч. 2.

Ширіть наш часопис!

Жінки! **Передплачуйте**

„НОВУ ХАТУ"

Вже вийшло чергове число за лютий.

В **„Новій Хаті"** знайдете поради, як урядити і прикрасити свою хату. — Знайдете в ній також найкращі зразки народнього мистецтва, вишивок і ручних робіт. — **„Нова Хата"** дасть Вам практичні поради, як прибрати себе і рідню дешевим коштом і гарно і модні одяги. В **„Новій Хаті"** знайдете богато цікавих оповідань і статей про справи, які цікавлять кожну жінку-громадянку. В цьому році **„Нова Хата"** не потребуватиме великі таблиці кроїв, як безплатні додатки до поодиноких чисел. Не буде отже замовляти окремо кроїв. Таблицю кроїв діставатимуть лиш передплатники „Нової Хати". Тому негайтеся з висилкою передплати. — Річна передплата 18 зол., піврічна 9·50 зол., а квартальна 5·00 зол. 1422 1—?

Адреса Редакції і Адміністрації: **Львів, вул. Руська 18.**

Львівська Ловецька Кооператива

у Львові, Ліндого 9 — передт. Малоп. Ловецька С-ка поручає найдешевше по конкуренційних цінах **оружжа, ловецькі приналди,** надійшов новий транспорт **напок на яструби** з дощинкою і **коші, поодинокі** і т. п. Цінник для **лісної сторожі, фльоберти, набої краєві і закордонні** висилається на бажання. 1372 2—?

Найпевніший середник

Проти ревматизму, гостця, мязневих недуг, корчів, нервоболів і тим подібним є маганням найліпшим натиранням є

ІХТІОМЕНТОЛЬ

Більш як 5.000 подяк і близько 200 атестів з лікарських сторін, клінік і шпиталів найліпше доказують лічничу вартість цього натирання.

Іхтіоментоль можна набути у всіх аптиках у Польщі або прямо

в Лябораторії хем. аптики М-ра Симона Едельмана в Самборі ч. 132